

kot turističnega pisca, kot mi geografi, ki imamo v njem vidnega sodelavca naše stroke, ki je nikoli ni zapustil.

Uvodoma smo predstavili jubilaranta kot prijetno pričo iz pionirskih časov naše organizirane slovenske geografije. Ko smo še enkrat preleteli njegovo delovanje, smo se prepričali o njegovem velikem doprinosu k razvoju slovenske geografije. S strokovne in človeške plati mu ob prestopu v osemdeseta leta, ki so se začela z 12. avgustom 1978, želimo dobrega zdravja in da bi obdržal zavidanja vredno voljo do strokovnega dela.

Ivan Gams

Stanku Polajnarju v spomin

Konec januarja 1978 nas je hudo prizadela žalostna vest, da je umrl naš dobri in požrtvovalni tovariš, geograf in znani urbanistični delavec Stanko Polajnar, star komaj 47 let.

Stanko Polajnar je bil nedvomno ena najbolj samoniklih geografskih osebnosti. Takoj po končanem študiju l. 1954 se je zaposlil v urbanističnem zavodu Projektivni atelje, kjer se je kot eden prvih slovenskih geografov lotil urbanističnega in prostorskega načrtovanja. Podjetju je ostal zvest do konca. Postal je celo njegov direktor in ga je vodil več kot osem let.

Pri svojem planerskem delu je znal izvrstno prenesti v prostorsko načrtovanje geografsko znanstveno metodologijo. Obenem je to dokaj novo torišče tudi sam, s svojim izrednim smislom za urbanizem in planiranje ter z veliko razgledanostjo, sproti razvijal in bogatil. Nekateri urbanistični programi, katerih izdelavo je vodil in ki so sedaj stari več kot deset let, so še danes zgledni in njihovo metodološko zasnovo lahko še vedno s pridom uporabimo (npr. urbanistični programi za občine Idrija, Medvode, Škofja Loka). Pozneje, ko je prevzemal najrazličnejše funkcije, od upravljanja lastne delovne organizacije do sodelovanja v najrazličnejših komisijah pri gospodarski zbornici, zavodih za planiranje in sekretariatih, mu to obširno in večstransko delo ni več dovoljevalo direktnega sodelovanja pri planiranju, kar je vedno obžaloval. Vendar se geografiji in prostorskemu načrtovanju ni odpovedal. S svojim znanjem in skušnjami je pomagal oblikovati marsikatero smernice in družbene dogovore o naši urbanistični in prostorskoplanerski politiki. Kot odbornik je sodeloval v slovenskem urbanističnem društvu in v zvezi jugoslovanskih urbanističnih društev. Kjerkoli je bila kakšna urbanistična akcija, bodisi zborovanje ali pa javna razprava, je bil Stanko Polajnar prisoten, je

sodeloval pri njenem poteku ali jo usmerjal, ne redko pa je tudi miril razburjene duhove s svojimi stvarnimi in konkretnimi pobudami. Značilno zanj je bilo, da je tudi na videz manj pomembnim zadevam in nalogam, ki morda za njegovo profesionalno usmeritev niso imele večjega pomena, posvečal obilo pozornosti. Tako je ostal prebivalcem Prul v Ljubljani — tam je stanoval — v spominu kot odlični predsednik njihove krajevne skupnosti.

Geografi se bomo Stanka Polajnarja spominjali kot enega najbolj poštrenovalnih odbornikov, odličnega organizatorja in neumornega delovnega pobudnika v geografskem društvu in v njegovih komisijah in sekcijah. Zal ga je njegova angažiranost docela odtegnila od geografskega proučevanja, čeprav je imel zanj veliko smisla, kot to ispričujejo nekatere publicirane razprave o »Doline Kokre« »Dravinjskih goricah« in »Čerkljanskem« ali poročili o »lokalni geografiji« in »delovanju geografov v planiranju«. Veliko njegovega znanstvenega dela je skrito v različnih urbanističnih elaboratih.

Stanko je bil nedvomno oseba, ki se je vsa razdajala. Za vsakogar je imel dobro in spodbudno besedo. Sodelavci so ga cenili in mu zaupali, saj je bil imeniten tovariš. Ko pišemo te besede, kar ne moremo verjeti, da ga ni več med nami!

Igor Vrišer

Umrl je prof. André Blanc

Z zaprepaščenjem smo sprejeli nepričakovano vest, da je dne 18. decembra 1977 nenadoma umrl ob srčnem napadu prof. dr. André Blanc, direktor Geografskega inštituta na univerzi Nanterre, zahodnem pariškem območju (»Université Paris X«). Umrl je na višku svoje delovne moči, ko še ni dosegel 60 let starosti (rojen je bil leta 1922 v kraju Chagny (deptm. Saône-Loire)).

Njegova smrt nas je jugoslovanske geografe močno prizadela, saj je pokojnik več let živel in delal med nami, ko je v petdesetih letih pripravljaval v Zagrebu svojo doktorsko tezo. Takrat se je tudi že udeležil zborovanja jugoslovanskih geografov v Makedoniji (1951), kakor pozneje še zborovanja v Ljubljani (1961) in v Beogradu (1979). Do dobra se je seznanil z našo deželo in vsem njenim življenjem, z njenimi jeziki in književnostjo ter pisal v naše geografske publikacije, med njimi tudi v »Geografski vestnik«, zadnjič še leta 1977.

Potem ko je na podlagi teze, pripravljene na Hrvaškem, doktoriral na pariški Sorboni, je nekaj časa služboval v Parizu kot srednješolski učitelj, nato pa se habilitiral na univerzi v Nancyju, kjer je uspešno sodeloval tudi pri izmenjavi postdiplomskih študentov med pobratenima univerzama v Nancyju in Ljubljani. Zatem je prešel kot predavatelj na univerzo v Parizu, ko pa je le-ta ustanovila v satelitskem mestu Nanterre posebno filozofsko fakulteto (»Faculté des Lettres«), je prišel na njo kot ustanovitelj in vodja Geografskega inštituta.

Geografsko delo pokojnika je bilo usmerjeno v dve smeri: v agrarno geografijo in v geografijo socialističnih dežel Srednje in Vzhodne Evrope. Obe smeri sta bili povezani že v njegovi obsežni in temeljiti doktorski tezi z naslovom »La Croatie occidentale, étude de géographie humaine« (Travaux publiés par l'Institut d'Études slaves, XXV, Paris 1957). V njej je z vso širino podedovane in izpopolnjene francoske koncepcije obravnavanja agrarne strukture in agrarne pokrajine povezal zgodovinske (arhivske) in geografske (terenske in kartografske) metode ter nad vse uspešno in temeljito obdelal družbenogeografski razvoj pokrajin visoke Zahodne Hrvatske. Po svoji pomembnosti spada to delo, o katerem smo obširno poročali v GV XXIX—XXX (1957/58) na str. 211—215, med najvažnejša dela, ki jih je prineslo to razvojno obdobje evropske agrarne geografije in zgodovine.